



# CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 76

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 28-8 ĐẾN 4-9-1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason  
DS 531  
C94++

#76  
Aug. 28, 69

GOA RA ĐI CŨNG CHỈ VÌ...  
MẤY EM...

RÕ THIẾT LÃ  
... CỐNG CỐC

CỤ ƠI... CỤ BỐ  
CHÚNG CON...



HMM

## Quê nhà tôi

« Quê nhà tôi chiều khi  
nắng êm dềm  
Chạy dài trên khóm cây  
Đàn chim riu rít ca  
Bao người ra ngồi hay  
đứng bên thềm  
Truyện trò vui với nhau  
Đời sống thần tiên... »  
Mười lăm năm luán lạc,  
chưa bao giờ tôi nhớ quê  
nhà tôi như bây giờ. Tôi  
quên mất rằng tôi đang sống  
trên mảnh đất tổ tiên tôi đã  
trái xương trắng máu đào

cho cuộc Nam tiến tìm chỗ  
dứng cho con cháu dưới  
ánh mặt trời. Tôi không  
được hạnh diện vì tổ tiên tôi  
nữa. Giòng sông Cửu Long  
chẳng chịu phát nguyên từ  
Bắc Cạn hay Lạng Sơn. Mà  
lại phát nguyên tự Tây  
Tạng. Nó chảy qua Lào, qua  
Mên, qua miền Nam Việt  
Nam rồi trôi ra bể. Tôi đã  
uống nước sông Cửu Long  
mười lăm năm nay. Phù sa  
Cửu Long đã bồi đắp mầu  
mỡ lên cuộc đời tôi. Đôi khi,

tôi quên hẳn quê nhà tôi ngoài  
ấy. Vì tôi tưởng, ở đâu tôi  
nói tiếng mẹ đẻ có người  
nghe được và nghe được  
tiếng mẹ đẻ người khác nói  
thì đó là quê nhà tôi.

Mấy hôm gần đây, một vài  
tiếng nói hần học bảo tôi  
rằng quê nhà tôi ở ngoài  
kia, tôi chỉ là kẻ uống nhờ  
nước sông Cửu Long. Tôi  
chợt buồn quá. Tôi không  
dám tưởng tôi đang nrong  
nhờ ân huệ của tổ tiên tôi

nữa. Đít tôi mọc cọng rau  
muống! Tiếng nói hần học  
vang vọng trong tâm tư tôi.  
Hỡi những kẻ đít có cọng  
rau muống, các người là  
dân «nước» Bắc Kỳ! Hãy  
nhớ điều đó. Chúng ta đang  
làm tu hú trong ý nghĩ của  
một nhóm người. Tôi muốn  
khóc. Và bắt chước Nguyễn  
Bính, tôi nhớ quê nhà tôi.

«Chiều chiều ra đứng trông  
về Bắc  
Chỉ thấy mây trôi chả thấy  
gi.»

Chả thấy gì cả, Chỉ thấy  
mây thù hận che lấp mặt  
trời không thể soi sáng  
được những tâm hồn u ám  
nào đó. Cứ thế, tôi nhớ quê  
nhà tôi, quê nghèo xa xưa,  
quê đầy khổ tủi nhưng  
không có ai vạch quăn nhàu  
ngó đít nhau...

THƯƠNG SINH

(Nếu buồn, sẽ viết tiếp)



**MỘT TIN TƯỞNG MỚI CHO MỘT QUẦN CHÚNG ĐÃ RÃ RỜI MỘT MỜI**

Một con chim én không làm nổi mùa xuân Một lãnh tụ liêm khiết, cương trực Trần Văn Hương không làm nổi hạnh phúc cho dân tộc. Điều đó, cả nước đều biết dù rất kính trọng cá nhân tác giả "Lao trung lãnh vận". Khi bước chân trở lại chính trường, lãnh tụ Trần Văn Hương đã thề phải đập nát cầu con rắn tham nhũng. Nhưng ông đã không đập nổi ngay cả đuôi con rắn.

Tham nhũng trở thành quốc nạn. Ông bắt lực nhìn tham nhũng hoành hành. Quốc hội đã không giúp ông thì chớ, còn đập phá mọi chủ trương của ông. Báo chí, vì mặc cảm, đã không thật lòng cổ vũ ông, Vài tờ ủng hộ ông thì lại quá khờ khạo đến nỗi để lộ rõ như một thứ tôi tớ trung thành. Hôm nay ở nghị trường, một nghị sĩ hay một dân biểu nào đã kích thù tương, lập tức, hôm sau trên hai tờ báo ủng hộ Thủ tướng, nhưng danh từ đề tiện nhất được sử dụng ở mục lập trường đề cử chỉ trích miêng. Sự mất cân đó chỉ làm hại uy tín Thủ tướng và tạo thành hàng rào kềm gài ngăn cản những người muốn cổ vũ, ủng hộ Thủ tướng. Đó là bọn cây cáo mới đi vào vết xe đổ của bọn cây cáo của các triều đại cũ. Người thức giả muốn vì Thủ tướng nói lên một nỗi niềm, chỉ sợ cây cáo cắn rách danh dự. Đành thôi.

Phần nữa, Thủ tướng Trần Văn Hương chọn làm con tôm rơn Âu ngọc Hồ. Do đó, kinh tế đã kéo chính trị sa lầy và tạo ra một khủng hoảng mấy tuần qua. Và, cuối cùng Thủ tướng vì quyền lợi của dân tộc, đã hoãn hỉ ra đi. Tôi muốn được ví — sự ví von đầy cảm tình và kính trọng — Thủ tướng Trần Văn Hương như một ông bầu kiêm đạo diễn yêu nghề, tận tâm nhưng ban hát của ông quá nhiều đảo kép tẻ nhạt. Và một lũ khán giả người nhà — loại đầy tớ — sẵn sàng hoan hô, vỗ tay cả những màn dở nhạt. Cái nghệ thuật bợ đỡ, nịnh hót mỗi ngày một siêu việt khiến người sáng suốt nhất cũng dễ trở thành con quạ. Và miêng phở mát sự nghiệp rơi xuống cho cáo ăn.

Dù ai ở vào cái thế của Thủ tướng Trần Văn Hương cũng khó mà làm bằng Thủ tướng Hương. Ông bị bao vây bằng phá hoại ngầm, phá hoại nổi. Ông ở lại, cuộc khủng hoảng còn dai dẳng và tai hại hơn. Ông ra đi là đúng. Bồn phận của chúng ta, của những người dân đã rã rời, mệt mỏi là phải kính trọng sự ra đi của Thủ tướng. Người dọn dẹp đường đi cho tương lai đã già từ quần chúng. Không còn gì để nói thêm nữa. Chúng ta bắt đầu tin tưởng ở nội các mới, nội các do ông Trần thiện Khiêm lãnh đạo. Mặc dù, quần chúng đã mệt phờ râu ông cụ về chính chiến, về vật giá leo thang nhưng bất cứ một sự thay đổi nào trên chính trường cũng vẫn gây nổi một hấp dẫn. Nội các do ông Trần thiện Khiêm sắp thành lập phải hiểu rằng quần chúng chỉ còn rất ít tin tưởng.

Xin đừng làm họ mất nốt niềm tin cuối cùng đó.

(23-8-69)

dân anh đòi lập với nhà nước dù em đòi lập với nhà bếp

Thế là Âu Ngọc Hành công tử sắp lên xe ô tô bằng. Lên xe ô tô bằng đứng vào dịp lễ Vu Lan. Kề còn sống không được xá tội. Nhất là kẻ còn sống lại dù quân nhân, công chức và dân nghèo vào con đường cùng quẫn, lại không được xá tội. Âu Ngọc Hành cuốn gói đi như những vong hồn lang vãng về trần gian húm miêng cháo trên lá đa rồi phủ lĩnh. Không, chúng ta, nạn nhân của một chính sách kinh tế ngu xuẩn không để Âu Ngọc Hành "thánh thời" múa gậy vườn hoang và "ra về thơ thới hân hoan" được. Phải tổng tiến ông ta y hội tổng tiến ôn hoàng dịch lệ.

Từ có Âu Ngọc Hành, đời sống quân nhân, công chức, nói riêng, và dân gian, nói chung, khổ như chó. Vật giá leo thang. Sinh hoạt đắt đỏ. Tiền bạc biến thành giấy lộn. Âu Ngọc Hành chỉ biết đánh thuế, đánh thuế, đánh thuế và cấm đoán. Và nói phét. Nhờ hội Âu Ngọc Hành bị bỏ về những cái mỏ đầu hơi dọc duyên hải Giao Chỉ từ Nha Trang vào Phú Quốc. Ông ấy vốn mới lên cười lơ lớ, khoe nặng dân sắp giàu to. Riêng cái vụ khiếu phan dưới mỏ đầu hơi lên mà ăn cũng no sướng chán chề. Nhưng có gì ngoài sự huênh hoang, bở lấu.

Làm kinh tế ở một nước nông nghiệp mà đề gao leo thang lên ngọn cờ cao trước sân Bộ rồi đứng dương mắt ếch! Bị chửi bới thì giải thích và giải thích. Cát tời của

Âu Ngọc Hành chỉ có nước khuyến khích công chức thành phố nuôi gà Mỹ! Chính sách kinh tế của ông ta nó thối quá đến nỗi xảy ra mười xin, cóc anh kỹ giả nào người nào để bốc thơm mà âm giải. Nói đại khái ấy thôi, chứ lời từng chi tiết trong những cái thối của Âu Ngọc Hành ra mà xỉ, e rằng phật nhờ ông ta cấp cho cái "lít xăng" nhập cảng hàng triệu lạng "ô đờ kẹ dzin"... Mèo!

Nay Âu Ngọc Hành sắp cuốn gói rời Bộ Kinh Tế, dân Giao Chỉ hết bị nghe kếp tới diễn tuồng mặt, Trước Âu Ngọc Hành đã có khối dứa thối hoen đi, sau ông ta, liệu còn có những anh nào. Dù sao, ông ta phủ lĩnh, dân Giao Chỉ cũng đỡ tức cái của mình. Thôi, ông đi đi, ông đi trồng mía mò, căng mặt cho khỏi bị khan hiếm đường cho con trẻ khỏi bị ăn cướp mắt Tết Trung Thu của chúng.

Nghe đây, Âu Ngọc Hành công tử,

Chúng tôi là quân nhân,

Chúng tôi là công chức,

Chúng tôi là dân nghèo,

Tất cả đều từng đã là nạn nhân của chính sách Kinh tế ngu xuẩn của ông.

Chúng tôi dềch còn cái gì để tổng tiến ông. Còn có mỗi dùm muối vắt xuống đường mà đuôi ông đi như đuôi vi trùng dịch tả. Đi xa Giao Chỉ nhé, Âu Ngọc Hành công tử.

**MỘT DÙM MUỐI TỔNG TIẾN  
ÂU NGỌC HÀNH CÔNG TỬ**



**ĐI CHƠI MÀ CỨNG SÙNG ỚNG  
NUỚM NUỚP NHƯ ĐI BẮT GIẶC**

Gã Cái Bang 5 túi lại hỏi :

— Bị giờ tình thế đã đổi khác. Vậy thì theo ý ông cố vấn, cái cường hướng hoạt động của Đảng ta sẽ ra sao ? Ông cố vấn luôn luôn gằn gỏi mí lị Xếp, chắc là thế nào cũng đã nhận được chỉ thị ?

Cái đó mới thiệt là rầy rà to ! Vì sự thật cái Đảng của Xuân Tóc Đỏ rõ ràng ra cái cóc khô gì cả. Nó cũng dềch phải là một Đảng. Nó lại cũng chưa có đầy đủ những yếu tố để trở thành một Hội, đầu là một Hội Trương Tế đi chăng nữa. Nó gồm có một số độ dăm ba chục người. Tất nhiên trong số họ cũng có những người tài giỏi, có thiên chí, hết lòng vì dân vì nước, và cũng có những kẻ vô tài bất tướng, chuyên môn nịnh bợ để kiếm áp phê và xoay sở đớp hít.

Cái hội Xếp, tức là lãnh tụ của Đảng Ta ra làm quan lớn, có một vài tên quân sự quạ mỏ cũng có đưa ra ý kiến là Xếp nên lập Đảng.

Làm chính trị thì phải có Đảng Ta để làm hậu thuẫn, để thời kèn bú dích mỗi khi lãnh tụ muốn ban hành một chính sách mới, hay chủ trương một cái gì mới mẻ. Nhiệm vụ của Đảng Ta vô cùng trọng đại. Nhờ có Đảng Ta, chính quyền mới mỗi ngày một vững chắc thêm lên, mới thông suốt những nguyện vọng của quần chúng do sự hoạt động của các cán bộ Đảng Ta ở các hạ tầng cơ sở.

Nếu không có Đảng thì cái người làm chính trị ấy thiệt chả khác chi như người xâm sỏ.

Vấn đề thành lập Đảng Ta được Xếp đồng ý trên nguyên tắc.

Nhưng "Dùng nhân như dụng mộc". Dùng người cũng như dùng gỗ. Gỗ cong phải dùng vào việc cong, gỗ thẳng phải dùng vào việc thẳng. Việc lập Đảng, Xếp lại đem giao phó cho mấy tên cạ lơ thối thêu, thừng thừ ra rồi chĩa đi đến đâu cả Rút cuộc Đảng Ta đã bao gồm những thành phần vô cùng phức tạp và lộn xộn như trên, trong đó có cả móng sừ Spring Red Hair Number One

Người ta có thói quen gọi các đảng viên của Đảng Ta là người của Hội Nhà.

— Chỗ này quan trọng lắm. Cần phải đề cho người của Hội Nhà mí được.

— Người của Hội Nhà vô nơi đó rồi. Thế là yên chí lớn.

Nhưng tờ sừ cha mấy đứa người của Hội Nhà ấy ! Có những đứa tếu quá xá ! Có những đứa đớp hít trắng trơn quá ! Có những đứa ăn vụn lại không biết chùi mép; đi đâu là cái mồm cứ bở bở lên, làm như Đảng Ta sẽ sống vĩnh viễn và bất tử mí thời gian.

Bởi thế cho nên khi Xếp đi doanh thì Đảng Ta cũng vô luôn, chả cần phải đợi chờ lệnh của Xếp tuyên bố giải tán. Mạnh dứa nào dứa nấy bỏ chạy. Dứa nào chạy không kịp thì ngồi chơi sơi nước miết.

Thế là người của Hội Nhà kêu oai oái ! Nhưng cũng có đứa khôn học máu mồm. Chúng nó nín khe a. Không dám nhận là người của Hội Nhà, chả những thế lại còn nhẩy phăng xi lô sang Hội Người để hy vọng rằng sẽ kiếm được chút cháo !

Bị giờ đây, trong cái đêm liên hoan ăn mừng một sự thắng lợi nhưng đầy rẫy những sự thất bại này, trước câu hỏi oái oăm của gã Cái Bang 5 túi, Xuân Tóc Đỏ đã như một người từ Hỏa tinh rơi xuống, chả biết dềch mù nào mà trả lời cả.

Vì lẽ Đảng Ta đâu có phải là một đảng mà có những đường hoạt động. Đảng Ta lại cũng chả bao giờ

Đã có bán khắp nơi :

**Lính Thành Phố**

Tự truyện **DƯƠNG HÙNG CƯỜNG** — Nghệ Thuật xuất bản, Sống Mới tổng phát hành.

— Cuốn sách viết cho lính, cho những người sắp đi lính, đã đi lính và không bao giờ đi lính



PHAN NGHỊ

sinh hoạt nữa. Nếu có chẳng thì là những cuộc đớp hi... bụa rồi sau đó thảo luận nhi... nhô một lúc rồi giải tán cá... rụp.

Tuy nhiên, Xuân Tóc Đồ vốn là một đứa lấu cá. Nó không bao giờ lại chịu ngồi thộn mặt ra. Nó biết cách ứng biến rất nhanh. Trong đầu óc nó vừa thoáng nghĩ đến một câu nói, chẳ biết là của ai: «Đoàn kết trong giai đoạn và sẽ đối lập trong tương lai». Nó liền nói:

— Đàng Ta đang bị xô đẩy vào một hoàn cảnh tấn thối lương nan. Vậy thì chúng ta phải chủ trương đoàn kết trong giai đoạn và đối lập trong tương lai.

Với câu nói ấy, bản thân Xuân Tóc Đồ cũng dếchhiều ra làm sao cả. Thế nào là đoàn kết trong giai đoạn, và thế nào là đối lập trong tương lai? Nó ù ù cạc cạc có hiểu cái chi mỗ! Nhưng nó cứ bắt chấp. Đứa nào không hiểu thì kệ bố nó. Ông nói ông nghe. mảy nói mảy nghe là được rồi.

Thật tình trong đám Cái Bang cũng có đứa không hiểu.

Và có những đứa hiểu thì lại hiểu một cách rộng lớn, đến nỗi rằng khi khai triển cái tư tưởng ấy ra, chúng nó lại đâm ra vừa sợ hãi vừa kính phục Xuân tóc đồ như là một bậc kỳ tài. Một chính trị gia lỗi lạc và nhiều thủ đoạn nhất của xứ Mít.

Gã Cái Bang 3 túi thâm nghĩ; «Thằng khốn nạn này thế mà thâm đáo đêl nhưng mà sức mảy mà không đoàn kết! Có cái cơ hội ngàn năm một thuở đã bỏ lỡ rồi, bị giờ mà lại giờ dằm giờ thối ra, nó ỳnh cho bỏ mẹ sớm! Nó cho đi tì cả lủ! Ông xin phép! Ông xin ca bài ô rơ lui, không có giao thiệp mí cái đàng ta nữa. Không có ăn cái giải rút gì hết. Từ đây trở đi, ông xin tuyên bố ra khỏi đàng.»

Tuy vậy, nó chỉ nghĩ thâm trong bụng rồi dề dề, chứ không nói ra miệng. Nó tính rằng, sẽ cho Xuân Tóc Đồ và cả Xếp của Xuân Tóc Đồ rời từ từ một cách không kèn không trống. Đàng Ta hết thời rồi, vậy thì phải nhảy ngay sang Đàng khác, kéo nữa chúng nó xí phần hết thì tới phiên mình chỉ có mà đi găm cái xương khô của hăng Thảo Nam Sơn!

Gã Cái Bang 5 túi thì lương thiện hơn. Nó là một con người ăn ở có thủy có chung. Nên chỉ nó vướn bản khoản về vấn đề của Xếp. Nó hỏi Xuân Tóc Đồ:

— Thế bị giờ Xếp ra sao?

Xuân Tóc Đồ đáp:

— Xếp chả làm sao cả. Ăn ngủ điều hòa, ngọc thể an khang...

Nó định nói thêm một câu nữa: «... và nhất dạ dâm nhất độ!» nhưng nó kịp thời hãm phanh. Vì nơi đây dù sao cũng là chỗ tai vách mạch rừng, nhớ ra đến tai Xếp thì cuộc đời nó sẽ đi ô tô bưng mây hời.

Gã Cái Bang 5 túi lại hỏi:

— Tôi muốn hỏi rằng thì là cái sự xếp buồn hay xếp vui?

Xuân Tóc Đồ khế nhún vai một phát:

— Ồ là là! Con người chứ có phải là gỗ đá đâu

mà có thể vui cho được! Kề ra thì nghĩ cũng buồn tình thiệt. Giá Đàng Ta phen này mà vướn còn oanh liệt như xưa thì có phải hay ho biết là bao không? Thế là cơ đở nhà Hán phứt chốc tan tành theo mây khói!

Nói đoạn, nó bèn cầm khay vô cùng và ra rít. Nó nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn ráo, rồi đi một đường ngậm nga toáng lên:

« Ngàn năm gương cũ soi kim cò

« Cảnh đày người đày lương đoạn trường.

Nó ngậm bậy ngậm bạ, vớ được câu nào thì ngâm câu đó, không dề lại đúng lúc và hợp tình hợp cảnh, khiến cho mọi người đều xúc động.

Đúng là một sứ đứt ruột nát gan trước cái sự tan nát đau thương của Hội Nhà

Nhưng Xuân Tóc Đồ thì chẳ biết buồn là cái mệ gì hết. Nó vướn phây phây

Vì chỉ có Đàng Ta là đi vào con đường tan vỡ mà thôi. Còn Xếp của nó thì hầy còn ngồi đó đầu rắng ở trong cái tình trạng Quan Công thất thủ Hạ Bì.

Riêng về phần nó, nó thấy cuộc đời chẳ có gì đòi khác. Bước ra khỏi nhà là có xế tiền hô hậu ủng, sủng ống nướm nướp như đi bắt giặc Khăn Vàng.

Với cái khối óc thiên cận của nó, đôi khi nó đã ước mong rằng, cuộc chiến tranh này kéo dài ra mãi, và cái nước Mít khốn khổ khốn nạn này cứ sống liên miên trong tình trạng chia cắt đê cho nó có quyền được hưởng thụ.

Dù là một sự hưởng thụ trên những xác chết của kẻ khác.

(Còn nữa)



NGHỊ SUNG THIẾU MAY MẮN

Tháng này là tháng hạn của những kẻ chơi thò lờ. Và cũng là hạn của Xuân Tóc Đồ Đàng văn Sung. Xin kể vài điều không «ngáp» nôi của ông nghị-cứ-tướng-minh-hách:

1. Đơm đó bằng cách quả quyết không thể thay đổi được thủ tướng Trần văn Hương nhưng Thủ tướng Trần văn Hương vẫn « vì quyền lợi của đất nước » mà hoan hỉ dề đổi hay.

2.— Ngứa miệng phát ngôn xằng về kỳ thị Nam Bắc, bị tấn công quyết liệt phải thanh minh trời chết. Một tờ Chính Luận đầy phân và cọt cọt chống nôi phải nhờ cây đàng khắp các báo. Chẳ hiểu các báo có thương hại bớt 50 phần trăm không? Chắc các báo chơi điếu. Đầu có hủi như họ, chỉ biết phân, đếch biết tình.

— Chơi cái trò nhập nhằng mượn đầu heo nấu cháo, «bơ» Thủ tướng Trần văn Hương, bị báo Xây Dựng đập cho lòi tói, vỡ mặt. Cũng Thanh nga loạn châu chấu.

Đó là ba điều ngáp không trúng của lãnh tụ Đại Việt quan lại. Chúng ta nên thương sót cho một kẻ đơm đó chỉ đở được râu nước.

THỰC CHẤT ĐẶNG VĂN SUNG

Không ai dám dưng vào Đặng văn Sung vì người ta cứ sợ ông ta là... côm Mỹ. Một số người lại tưởng cái

«cốt» của Đặng văn Sung ghê lắm. Thực ra, ông Đặng văn Sung trở thành dân biểu lập hiến là ngáp phải ruồi. Và nếu không dưng hơi hai ông tướng hào hoa một thuở là Trần văn Đôn—Tôn thất Đính. sức mảy Đàng văn Sung được làm nghị sĩ dề đứng cái thế người gốc Trung xui người gốc Nam ghét người gốc Bắc. Đặng văn Sung trông chơi cái «giơ» mới sạch lăm. Không ngờ «giơ» của ông ta nó... dơ dáy, Và ông sợ thiên hạ hiểu lăm câu nói bần của ông ta đến nỗi phải vội vàng tự tẩy uế.

Tuyên bố chính trị không giống với tán góa phụ, nạ dòng, những thàng ngõ ngọng. Xuân tóc đồ phải hiểu thế.

TRẦN CÔNG QUỐC, THẮNG OẠT TÌ ẤY

Trần Công Quốc, thàng Bắc kỳ, không biết kính lão đắc thọ. Hấn đã vô vật ểl và học khi mở miệng nói:

—Trần văn Hương và tập đoàn ăn cướp phải ra đi.

Hai nhật báo thân nội các Trần văn Hương là Thời Đại Mới và Tin Sáng đã thay phiên nhau chửi Trần Công Quốc. Chửi tàn nhẫn. Chửi khiến dân Bắc kỳ phải nhìn lên trời ngậm mây và tưởng ngày về quê hương xa lác.

Hồ Lý cũng định chửi gỡ Trần công Quốc vài câu ở số trước, nhưng sợ nịnh thủ tướng không đúng chỗ nên đành nhường cho anh hai Nguyễn-kiên Giang và ông Tư Trời Biền, Nay, nhân thủ tướng đáp lời van nài của Con Ông, nhất định làm Đào Tiềm Giao Chỉ, Hồ Lý có lý do «vô tư» dề chửi anh nhỏ Trần công Quốc.

Anh Quốc,

Anh hờ vừa vừa chửi. Anh cây anh có quyền bắt khả xâm phạm anh chửi hờn, chửi láo vừa vừa chửi. Anh bị chửi thì kệ anh, kệ cả nhà anh. Đàng này anh chửi láo khiến chúng tôi xấu hổ và mang tiếng. Từ nay anh khoá cái mồm anh lại. Có đả kích thì tìm dân rau muống mà đả kích. Đả kích phốt đổng thống Kỳ đi, nếu anh ngứa miệng muốn đả kích.

Anh đừng đả kích bất cứ một lãnh tụ, chính khách người Nam nào kéo cái nhà anh Xuân Tóc Đồ Đàng văn Sung anh ta lại cây thế gốc Trung đồ đầu vào lửa kỳ thị Nam Bắc.

Đó cũng là lời khuyên tất cả các a nh nghị sĩ, dân biểu, chính khứa Bắc Kỳ.

TỘI NGHIỆP ANH VIA GIÁP VĂN THẬP

Anh nghị viên nghị cục Giáp văn Thập, gốc Bắc kỳ rau muống, sắp xuống lỗ rồi mà không chịu yên thân với cái trường dạy xe hơi và cái dzíp EJ 0000 của anh. Anh lại bày tỏ tấm lòng hiếu đóm của anh bằng cách van nài thủ tướng Trần văn Hương ở lại lãnh đạo dân tộc. Hồ Lý đoán rằng, có lẽ, vì có những thàng nham nhỏ, khốn nạn cứ đòi thủ tướng Hương ở lại, nên Thủ tướng phất tòm, phất lợm giọng mà rời bỏ chính trường. Tội nghiệp ông Giáp văn Thập! Đồng thời tội nghiệp cả ông Đàng văn Sung. Vì hai ông mà thủ tướng ra đi đó, ra đi một cách hoan hỉ. Nhà chủ nhiệm nhật báo Chính Luận nên hành diên. Sự nghiệp chính trị của ông đã có một vết... vàng. Một vết có mùi như mùi «kit» chó!

HỒ LÝ

# TT NIXON NGÂM TÔM, LÍNH MÈO KHOÁI TÍ

## TIN TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

### Dân, Quân tỉnh Khánh - Hòa Đòi Xé Phay Âu Công Tử

\* HỎI NHỮNG ANH «MẶT TÔ» CỦA KH. RÚC ĐÂU HẾT?

#### Th. tán Tây, Mèo bói...nhằm hết trọi

CẢNG NGŨNG: Một viên chức quân sự cao cấp của Mỹ ở Khánh Hòa đã tiết lộ mí mắt viên chức cao cấp Giao Chỉ tại địa phương rằng cái nhà anh gián điệp 2, 3 mạng có tên là TKC cóc phải bị cho đi mò tôm ở Nha Trang. Anh Mèo này quả quyết nội vụ xảy ra ở vùng 4 CT, tại 1 trại sát biên giới Miền Việt. Và anh TKC là điệp viên hoạt động tại cao Man. Hóa ra các hàng thông tấn Tây Mỹ đều bói... nhằm hết trọi.

#### LỘN MỀ

Từ gần 20 năm nay, đất nước Đười Ươi lâm cảnh uỳnh lộn tời bời, do bọn khi đồ dít gây ra. Vì thế, QG Đười Ươi đã phải móc ngoéo mí bọn mọi da đồ «A-pát».

Tưởng rằng chúng nó từ tể, vì tự do Huê Bình, mà góp công góp của. Ai dề chúng nó, dừ tư tể thì ít mà dừ khốn nạn thì nhiều. Những tên «A-pát» khốn nạn đang quai mồm ra đòi bỏ rơi «tút xuyt» mảnh đất Đười Ươi này, trong khi ông «la pót» thì đập bàn nói phét «Trong lịch sử thế giới, nước «A-pát» chưa hề thất trận».

Hỡi ôi! Chưa hề thất trận! Đúng. Nếu cứ từ tể, dừng giờ trò ma tít dừng có âm mưu xô lá ba que thì thua thế dềch nào được.

Nhưng nay có lẽ nước «A-pát» đến thời mat vận, nên trong nước mới này sinh ra những quái thái như kiểu Há-rô-môn, một tên tư bản bần thủ, chuyên môn chơi trò không ăn đập đồ, quấy hời bời nhọ.

Chính tên này, vì quyền lợi riêng tư phe phái, đang chửi cha dân A-pát, đang j lên những hy sinh xương máu của hàng vạn thanh niên A-pát khi y quai mồm cô động cho giải pháp cắt đất Đười Ươi.

Nhưng mà... mẹ kiếp còn lâu.

CẢNG NGŨNG, Tuần qua, bđpv Ma Tít đã mở cuộc kinh lý mấy tỉnh miền Trung và Cao Nguyên, Tại Khánh Hòa đpv Ma Tít đã nhận được một kiến nghị của nhân dân tỉnh này, yêu cầu Con Ong lòi cô âu Dương Công Tử và anh Tổng cuộc Trưởng Tổng cuộc Tê kê ra ngoài đó cho họ phanng thây xé xác.

Nguyên do hai anh này đã cấu kết mí nhau sao đó, cóc chịu mang gạo ra bán cho dân ăn. Hóa cho nên từ đầu năm tới nay lẽ ra phải bán cho dân 8 kỳ gạo, mà trên thực tế chỉ mới bán được có 3 kỳ. Nhu cầu của tỉnh trong năm 1968 là 49000 tấn, Bộ KT và TCTT chỉ phát có 35520 tấn, và tới tháng 5-1969, Khánh Hòa chỉ nhận được 9.183t 636, không đủ cho 3 tháng ăn, chưa kể 2

#### ý kiến chúng ông

Tuần này, nhân dịp lễ Vu Lan Bốn, ngày lễ báo hiếu, xá tội vong nhân, lễ ra C.O cũng làm cái việc đại xá cho bon tham quan ô lại, bán dân hại nước.

Nhưng xét vì C.O cóc phải là Mục kiều liên, cóc có phép thần thông quảng đại để có thể đi một đường thiên định dùng tâm thức mà đọc xuống ngục a tý để giải thoát cho bọn ác ôn còn đó, hơn nữa, ngày xưa ngày xưa, Mục kiều liên xuống ngục Thiết Vi chỉ là để giải thoát bà mẹ. Ông chỉ có mỗi một việc cầm đó thôi, thế mà cũng còn lặn dận chạy lên chạy xuống và cuối cùng, theo lời phật dạy, bà mẹ của Mục kiều Liên phải tu tâm để mà tự giải thoát, Bà giác ngộ và tất cả những kẻ trong ngụcgiác ngộ theo, nên mí được cứu thoát:.

Chứ CO thì lại muốn giải thoát cho tất cả. Cho nên hơi khó. Và chẳng, vấn đề vẫn là tự giác ngộ. Cóc chịu giác ngộ thì có đến phật cũng đành chịu.

Hóa cho nên, C.O. dềch xá tội cho thẳng nào hết. Đưa nào ăn hại dái nát, gian thương những thẳng làm bời cho ngoại bang ăn nói láo lếu phá hoại đoàn kết, CO vươn cứ pha như dừng.

tháng gạo an toàn.

Dân và lính của Khánh Hòa đang đói dài, kêu trời nhưbông.

Hỡi mấy ông «mặt tô» của tỉnh Khánh Hòa! Các ông rúc vào đâu hết trọi, mà chưa lên tiếng? Hay là các Ngài cũng «ăn có» vào đấy rồi?

#### TOÀN QUYỀN CỬ CỬA Ở LẠI ĐỂ SỬA SOẠN MÀN I TUỒNG MỚI

CẢNG NGŨNG: số báotrước Con Ong đã loan một tin «bí mật và khó hiểu», rằng oàn quyền cử cửa nói mí đầu xô nội các Đười Ươi tới mí cụ đều già cả rồi. Tô sắp về vườn đi cụ a

Nhưng bị giới nguồ tin mới nhất lại cho biết là cử cửa cóc xin về vườn nữa. Thế thì đều thật nói dầy rồi lại nuốt lời ngay đấy. Cửa bốn báo năm vùng tại các dinh thự dền đài tiết lộ rằng hình như Cử Cửa vừa nhận được chỉ thị phải ngồi lại để tiếp sức với tân nội các Đười Ươi, hầu thi hành

#### nhân viên E. mít chữi bố E giao chỉ

CẢNG NGŨNG: Không biết anh to đầu nào của E Giao Chỉ đặt ra cái khẩu hiệu «Hành Khánh là vua». Nghe khẩu hiệu thì rõ ràng E Giao Chỉ muốn thổi dít hành khách. Thế nhưng «lại có những nhân viên tép riu của E. Giao Chỉ «chửi bố xếp» bằng cách hôn lảo hết sức với hành khách.

Như hôm 21-8, lúc 11g30 Một hành khách có vẻ chừi thức di chuyển 11g45, tới TSN dđi vé thì bị chú lòi trưởng toán quát tháo không cho đi, viện cớ là trẻ. Trong khi đó có «ô tét đặc cơi» vườn còn đang làm «ma ni phét».

Hành khách năn ni tại chú lòi hống nách nói «Tôi cho anh đi chuyển sau là từ tể làm rồi đấy. Anh mà còn nài ni là tôi gạch tên anh luôn

- \* CÁC TƯỚNG TÁ MÈO MỞ MỘT CUỘC ĐÓP HÍT BỤA TUNG BỪNG.
- \* HOÀN RÚT QUÂN TỨC LÀ CHƯA NÉM CHÁNH NGHĨA CỦA MÈO XUỐNG W.C.

SẼ GHÈNH (trúvovét).— TT Nixon vừa quyết định.. chưa rút vội, Bọn cầy ngày ở Mèo rúm cha nó vô lại, và la làng : «ơ hơ, anh đều thấy mẹ Anh chơi kiểu ngâm tôm như thế anh chơi cha tôi».

Một vài tên thổi mồm trên thế giới cũng phả hời thổi um lên chề rằng sự việc TT Nixon «ngâm tôm», và sự việc TT Thiệu chỉ định một xử nhà banh làm thủ tướng có nghĩa rằng Mỹ Việt nhất định giữ cho nó cứng chứ không cho xiêu. Và như thế là «điều hâu».

Về phía Mèo thì, dù sắp bầu lại nữa Q.H. và mai một bầu lại Tổng Thống, nhưng cũng vừa thôi chứ, nhờ anh tí Chả lẽ cam muối mặt mà bắt trước đã điều rúc đầu xuống

cát sao. Còn về phía A nam thì... cũng là cái chắc. Mềm quá trời rồi còn gì nữa mềm nữa thành liệt dương thấy mẹ.

Nhưng, hời những công dân Đười Ươi khoái huê bình, là dừng cólo.Đầy chằng qua đó là quái chiêu của hai ông Nixon Thiệu mà Con Ong đã loan báo từ số trước. Lúc cương lúc «hu mà li...»

Trong khi đó, các đpv Con Ong tại mặt trận vừa gửi điệp về cho biết nhiều tướng lãnh và sĩ quan cao cấp Mèo đã mở cuộc đóp hít và bụa tung bưng, sau khi nghe TT Nixon hoàn việc rút quân.

Một sĩ quan Mèo cao cấp đã nói với phóng viên Con Cóc rằng «quyết định của TT Nixon làm vui lòng những người Mèo có con đã chết trong trận giặc này. Sự hy sinh của những chiến sĩ đó «bớt» bị phân bội».

bđpv Con Cóc viết tiếp : «Tuy nhiều người lính Mèo hiểu rằng hoàn rút, không có nghĩa là không rút nữa, song đối với họ, đó là một khích lệ, và nó còn chứng tỏ TT Nixon chưa vì quyền lợi riêng mà vút xuống cầu tiêu cái chính nghĩa của sự hiện diện của quân đội Mèo ở đây».

một đường lối mới, theo đó, Cộng Sản thế nào cũng bị ghề gãy mất vài cái răng. Tuy nhiên dù gãy răng, CS cũng sẽ phải nước vô chữ dềch dâm nhò ra.



Bức thư không bức thối  
Bố đưa nào nói dối

#### MIỆNG NGƯỜI SANG

Chẳng những riêng Việt Nam mà dư luận của cả thế giới đều đang sôi nổi về vụ tố chức gián điệp của Huỳnh văn Trọng len lỏi được vào Anh Độc lập, đến mãi bây giờ mới vỡ lẽ, nhà công của Cảnh Sát.

Trước hết nếu nhìn gần, vụ Huỳnh văn Trọng có thể làm cho uy tín của Tổng thống Nguyễn văn Thiệu bị sức mẽ một chút. Nhưng nhìn xa, việc khám phá ra vụ Huỳnh văn Trọng là một cái may lớn, và nhìn chung, thì uy tín của Tổng thống không hềgi, chuyên giađiệp nước nào chả có, thời nào chả có. Khác nhau là ở chỗ người ta có cho nhắc tới, hay tìm cách bưng bít đi mà thôi.

Trong vụ Huỳnh văn Trọng, phải thành thực nhìn nhận thái

độ của Tổng thống Nguyễn văn Thiệu đang hoàng như bất cứ Quốc Trưởng của một nước tự do nào khác.

Với quyền hạn và ở địa vị hiện tại, Tổng Thống Thiệu có thể ngoắc một ngón tay để bịt kín một vụ như vụ Huỳnh văn Trọng. Nhưng ông đã không làm như vậy, ông vẫn bình tĩnh như thường, để cho Cảnh Sát làm việc, và dư luận tha hồ đồn đại, báo chí tha hồ đặt ghị vấn. Chẳng những thế, Tổng Thống còn tuyên bố một câu

«Xanh rờn»: nếu anh ruột tôi là Cộng sản tôi cũng «bắt» Đó là câu nói khiến người ta có thể an tâm, nhất là trong lúc có quá nhiều tin đồn rằng các nhà lãnh đạo quốc gia, có thể «bỏ rơi lập trường» chống cộng.

Giả như tổng thống tuyên bố «nếu vợ tôi là Cộng sản, tôi cũng bắt» thì còn hay hơn nữa vì ai cũng hiểu rằng «nhất vợ nhì trời» anh ruột tuy đã quý nhưng nhất định không bằng vợ.

Cao Nguyên thơ mộng  
Cao Nguyên hùng vĩ  
Cao Nguyên lạnh lẽo mưa bay  
Cao Nguyên ấm lòng bếp lửa  
Cao Nguyên trong phong tục trường kỳ bí ẩn  
Cao Nguyên ngoài phơi bày rần rần chắc mìn màng  
Cao Nguyên... Cao Nguyên...  
... đã trình bày trọn vẹn, tế nhị trong tuyên tập nhiếp ảnh

CAO - NGUYỄN  
của CAO-ĐÀM CAO-LINH

# THẺNG DÂN MONG NHỮNG GÌ Ở NỘI CÁC CỦA ĐẠI TƯỚNG

- \* KHÔNG CẦN BIẾT BỜ CÀU HAY ĐIỀU HẬU, MÀ CHỈ CẦN BIẾT ÔNG LÀM ĐƯỢC VIỆC HAY KHÔNG ?
- \* MUỐN NGHE LỜI HAY, THÌ PHẢI DẸP TỰ ÁI, NẾU ƯA NINH, THÌ CHỈ CÒN MỘT LŨ NINH THẦN.

Hơn một tháng sau khi Tổng thống tuyên bố cải tổ nội các, việc cải tổ mới xong được một nửa, và có lẽ khi số báo này đến tay độc giả thì Tân Nội Các mới chính thức trình diện quốc dân. Điều người ta nói khá nhiều là Thủ tướng vốn là một Đại tướng. Dự luận của Mỹ tỏ ra e ngại ở chỗ Tổng thống và Phó Tổng thống đều là tướng. Bây giờ thêm 1 ông thủ tướng là một đại tướng, sợ rằng "ba tướng ngự lâm pháo thủ" sẽ có đường lối điều hâu, làm cho viễn ảnh hòa bình xa xôi thêm. Còn dự luận trong nước hình như vẫn phẳng lặng như nước chảy dưới cầu. Thằng dân bây giờ nhiều chuyện phải lo quá rồi, hơi sức đâu mà lo đến chuyện cải tổ nội các. Ai làm Thủ tướng, thì cũng vậy thôi. Đã biết bao nhiêu niềm hy vọng vừa nhóm lên đã vội phụt tắt, như bị xối nước lạnh, bao nhiêu lời tuyên bố vàng ngọc, rút cục cũng chỉ là lời nói phét trắng trợn. Chê nên, bây giờ, dù Tân Thủ Tướng có nói hay cách mấy, dân cũng chỉ nghe cho vui. Cái quan hệ là Tân thủ tướng sẽ làm được những gì.

Trên hai ngàn năm trước, Đức Khổng Tử đã biết nói: "Thiên Thánh tự ngã dân thính thiên thị tự ngã dân thị, thiên thông minh tự ngã dân thông minh" (Trời nghe thấy cái dân nghe thấy, Trời nhìn thấy cái dân nhìn thấy, cái thông minh của dân là cái thông minh của trời). Bây giờ, dân còn khôn hơn dân ngay xưa rất nhiều. Cho nên đừng hòng mị dân, đừng hòng bịp dân, đừng hòng qua mặt dân. "Quan nhất thời, dân vạn đại". Làm quan Tề tướng chỉ

có một thời, nhưng thằng dân vẫn sống nhân mãi. Có những người khi vô được một cái ghế lớn, là cứ tưởng mình ngồi đó suốt đời tha hồ tác oai tác quái bọn gia nhân lộng hành như chồn không người. Cái trị mà như thế là ngu, miệng của dân đóc lắm. Kể có quyền trong tay tưởng bắt nạt được dân, nhưng đêm đêm dân rủa lâu rồi cũng ho hen lên mà chết. Hiền hách như Mussolini, rồi rút cục cũng bị mấy ông "nhân dân tự vệ" giết treo ngược đầu xuống đất, hèn hạ như một con chó. Cái khôn của người cầm quyền là ngay từ khi nhậm chức, đã phải nghĩ tới lúc ra đi. Tới thì dễ, đi mới khó. Chỉ cần Tổng thống gạt đầu một cái, là có thể tới ngồi vào ghế Thủ tướng. Cũng như ông thầy tuồng có thể đẩy bất cứ ai ra sân khấu. Nhưng làm sao để khán giả khỏi la o đui vào, cái đó mới khó.

Cái bệnh của những người làm lớn là mắt chỉ nhìn những cái muốn nhìn, không nhìn cái "phải" nhìn; và tai chỉ nghe những lời ngon ngọt muốn nghe, chứ không chịu nghe những cái "phải" nghe. Hơn ai hết, chắc Tân Thủ Tướng biết rõ cái gương của Tổng thống Diệm trước khi bị lật đổ. Trong thời gian cuối cùng, nhà Ngô đã xa lánh tất cả những kẻ ngay thẳng, những cộng tác viên có thực tài. Đã dùng người như dùng tôi tớ, chỉ có tôi tớ tìm đến.

Hãy gạt ngoài tai những lời dèm pha dư luận ngoại quốc, người dân không cần biết và không cần đòi hỏi Tân Nội Các điều hâu hay bờ câu. Người dân chỉ muốn nội các làm được việc, nhất trí, biết nghe lời phải, biết làm tốt cho dân và nhất là đừng có nói phét.

## Chia buồn

Được tin:

**ĐỨC PHÓ TẶNG THÔNG, HÒA THƯỢNG**

**THÍCH THIỆN LUẬT**

(Thân phụ của Đại đức THÍCH HỘ GIÁC)

Đã viên tịch ngày 21-8-69

Tuần báo Con Ong thành kính chia buồn cùng chủ nhiệm nhật báo Chánh Đạo (Đại đức THÍCH HỘ GIÁC).

Và nguyện cầu cho anh hồn của Đức Hòa Thượng Phó Tăng Thống được cao thăng Phật quốc.

Chủ Nhiệm  
Bộ biên tập  
và anh em ấn công  
**CÓN ONG**



"Ngồi buồn gãi hàng dãi lẩn tẩn"  
(trích lao trung lãnh vận)

### CÁI ĐÍT

Câu chuyện kỳ thị trong làng báo tưởng đã dẹp yên, ai ngờ, tự nhiên lại bùng dậy vào một buổi sáng sau khi có tin từ Phủ Tổng Thống cho biết Thủ tướng Hương đã thỏa thuận "đứng ngoài" việc Cải tổ nội các, người ta bàn nhau về một hội chủ báo vừa ra đời, đó là hội của các chủ báo "chánh gốc" Miền Nam. Nhìn lên tuổi quý vị trong hội, thấy toàn là những người mà từ trước đến nay vẫn lớn tiếng chửi bới người khác kỳ thị từ trước, khi có những dự luận nói gần nói xa rằng ê kíp của Thủ Tướng Hương có chủ trương kỳ thị Nam Bắc, thì một số quý vị chủ báo thân cận với cụ Hương đã bênh vực cụ tận tình, đưa ra những bằng chứng rằng Cụ Hương không chủ trương kỳ thị. Ai cũng tin như vậy, và Gãi Sĩ cũng tin như vậy. Thế rồi, người ta thấy quý vị chống kỳ thị đó đứng ra thành lập hội Chủ báo "chánh gốc" Miền Nam.

Gãi Sĩ không nhớ đã đọc được ở đâu một câu chuyện cười như sau: Có một ông chuyên chấp lại cái hình thức bạo động. Ông ta bèn đề nghị với các bạn lập một hội mệnh danh là "Hội những người Chống bạo động". Khi có người hỏi ông sáng lập viên rằng phải làm sao để thu nạp hội viên, ông ta bảo: "vì hội ta có mục Đích cao đẹp, nên bắt mọi người phải gia nhập, thằng nào không chịu gia nhập, đánh bỏ mẹ nó đi."

Người ta tin rằng Hội chủ báo Chánh gốc Miền Nam, của các vị chuyên chống kỳ thị sẽ cho đất nước này hết tiết cái nankỳ thị.

Vài hôm sau khi hội Chủ báo chánh gốc Miền Nam ra đời, người ta thấy trên mặt báo của ông Chủ tịch Hội này, đăng một bài niếu cợt bọn Bắc Kỳ ăn rau, cộng rau còn đeo tên ở đít.

Con Ong là những thằng Bắc kỳ đầu tiên bị miệt thị là ruồi tái béo. Bị chửi rủa chán quen rồi, nên khi thấy bị chửi ăn rau đeo tên ở đít, thì chẳng hề tức giận. Hơn nữa, lại thấy câu chuyện kỳ thị nó buồn, và nguy hiểm như một thứ vi trùng độc, nên chẳng muốn dây vào.

Vì không muốn dây vào chuyện kỳ thị, nên cũng không muốn người khác khơi vào cái đồng kỳ thị cho thú vị um lên. Chẳng hạn trên số báo ra ngày 27-8, ông Tú Nốp của báo Tiếng Vang đã mang cái đít của người Bắc Kỳ mà đối với mặt báo Tin Sáng của ông Ngô công Đức thì không nên. Tuy xưa kia đã có người đối "miệng người sang" với "đồ nhà khó", đối như vậy rất chính, nhưng xưa khác, nay khác.

Sau đây, mời độc giả đọc nguyên văn bài của ông Tú Nốp.

Đặt vấn đề chia rẽ Nam Bắc lúc này lên mặt báo là đặt con dao đâm ngay vào sau lưng người quốc gia, nhưng vì tờ Tin Sáng của ông Ngô công Đức trong nhiều số báo đã miệt thị dân Bắc Kỳ và có những luận điệu chia rẽ Bắc Nam, nên Tú Nốp tôi buộc phải lên tiếng xin ông Ngô công Đức hãy đặt quyền lợi quốc gia lên trên mà bỏ đi những tị hiềm, những kỳ thị có tính cách cá nhân nhiều hơn là tập thể. Việc ông Ngô công Đức tách ra khỏi Hội Chủ Báo Việt Nam để làm Chủ tịch Hội Chủ Báo Miền Nam đã đủ để nói lên tâm thần chia rẽ trong đầu óc ông Ngô công Đức. Việc gọi người Bắc Kỳ là ruồi tái béo, việc mạt sát tất cả những phụ nữ Bắc Kỳ là ruồi cái, việc đòi tống hết ruồi đực, ruồi già về Bắc chỉ để

lại ruồi cái ở miền Nam vì người Nam thích ruồi cái, tất cả những việc đó đã vượt quá mức kỳ thị mà đi đến chỗ phỉ báng cả hàng triệu người miền Bắc đi cư vào đây. Tú Nốp tôi không hiểu Bộ Thông Tin ngồi ở đó làm gì mà lại để cho một tờ báo tự do viết những bài chia rẽ dân tộc, chia rẽ Bắc Nam như vậy. Tiêu chuẩn làm báo mà ông Tổng Trưởng Thông Tin, ông Giám đốc báo chí hàng đọc lên hàng ngày cho các báo noi theo phải chăng đã không còn giá trị đối với ông Ngô công Đức, vì ông Đức là một dân biểu bất khả xâm phạm. Phải chăng sau vụ bênh thủ tướng Hương rồi được rabáo bất chấp cả lệnh của Thông Tin, ông Ngô công Đức đã không còn coi ông Nguyễn ngọc An là người lãnh đạo báo chí xứ này? Chính vì không thêm biết đến Bộ Thông Tin không đếm xỉa đến những tiêu chuẩn mà những người làm báo xứ này đã thỏa thuận mà ông Ngô công Đức đã lộng hành đi đến chỗ đặt về nói xấu người Bắc Kỳ. Số báo Tin Sáng ra ngày 26-8-69 ông Ngô công Đức đã viết:

Ơ cái con nhỏ

Nó đau làm sao?

Dưới đít, nó có cộng rau

Làm sao, làm sao

Người Nam Việt đâu có kỳ như vậy

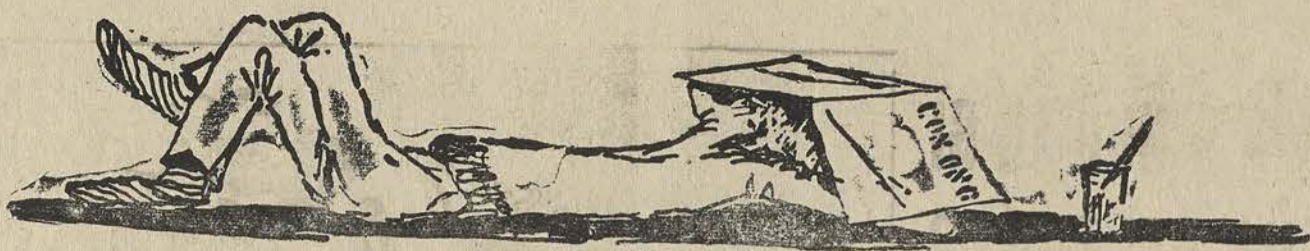
Rõ ràng Bắc kỳ, Bắc kỳ.

Rau muống và giá sống lúc này không phải là vấn đề đặt ra để chia rẽ dân tộc ta như thời Tây cai trị xứ này, cũng không phải là vấn đề đặt ra để chia rẽ dân tộc ta như Cộng Sản đang mong muốn. Chỉ có những quân phản quốc, làm tay sai cho Tây hoặc đốn giò chờ đợi "cờ đỏ sao vàng", mới đưa ra vấn đề Nam Bắc. Anh Tám Móc, một nhà báo lão thành tên tuổi ở miền Nam, đã viết trên tờ Trắng Đen như sau:

"Cái nạn kỳ thị địa phương, hay nói trắng ra thì giữa người Nam và người Bắc ta, đã nhiều lần "học hỏi", rồi lại lãng quên, rồi lại bệch khởi nữa trong những khoảng thời gian hoặc dài, hoặc ngắn. Vì cái đó còn tùy, và hễ cứ mỗi lần gặp phải những giai đoạn... "chứa ngục" ấy của mấy... thằng ngu như heo giành máng ăn, thì Tám Móc đều có nói với các bạn nguyên quán miền Bắc: Chúng ta chỉ có một, là người Việt Nam chẳng có ai Bắc ai Nam, ai Trung cả chỉ có hai hạng người là kẻ tốt và người xấu mà thôi!" Với lại, Tám Móc còn nói thêm: Nếu gặp anh Bắc tốt, và anh Nam xấu hay ngược lại anh Nam tốt Bắc xấu. Thì đó là hai người Việt một xấu một tốt. Chớ không phải Nam hay Bắc gì ráo trời!"

Và lại, trên giang sơn đất nước... dài ngắn của ta đây đâu phải chỉ có dân Bắc, dân Trung và dân Nam này thôi đâu. Mà chúng ta còn có đồng bào thiểu số, hay sắc tộc cùng chung sống và chung chịu đau khổ chung gánh trách nhiệm trước họa xâm lăng với những giết chóc tàn bạo của Cộng Sản, thì sao ta lại không đầu lưng hợp sức nhau, mà cùng nhau chống lại kẻ thù chung ấy?"

Tú Nốp tôi hoàn toàn tán thành những ý kiến trên đây của anh Tám Móc. Những thằng Bắc nào chửi xấu ông Ngô công Đức thì ông Ngô công Đức cứ đào cha cuốc mẹ nó lên, hà cớ phải gọi hàng triệu dân Bắc trong đó có Tú Nốp tôi là ruồi tái béo, là loại người có cộng rau dưới đít? Bộ hết chuyện nói rồi hay sao, phải mang cái đít của người Bắc Kỳ lên mặt báo Tin sáng?



# Cả kẻ dè nông

## — XÁ TỘI VONG NHÂN

«Tháng bảy ngày rằm, xá tội vong nhân» Chỉ có vong nhân mới được xá tội hay sao? Còn những người sống, những người còn ngắc ngoải kéo lê quãng đời khổ nạn này, thì chẳng ai nghĩ tới việc tha tội: Trùng phạt là để cho người ta hối lỗi, để cải hóa con người không phải là một việc trả thù.

Khi tờ báo «Đời» sửa soạn ra đời, anh Chu Tử có nhờ anh Trọng Đóp tới gặp tôi, nhờ tôi viết cho một bài với đề tài, hợp với chủ đề của tờ báo. Đó là việc xá tội cho Đời. Tôi chỉ dám hứa rằng, nếu có thì giờ, tôi sẽ viết. Với cái chủ đề đẹp như vậy, thật là dễ viết. Nhưng thời giờ của tôi, hồi này không còn rộng rãi như ngày xưa... Tôi phải lao đầu vào những công việc kiếm gạo hàng ngày.

Anh Trọng Đóp ra về, tôi ngồi ở nhà, thật bàng hoàng, Sang đầu tháng bảy, trời mưa nhiều con bắt chọt, ngoài Bắc mùa này là mùa gặp nhau của vợ chồng Ngâu. Tôi đôi vợ chồng có một mối tình thật đẹp. Một người con quan hợp tác với một người con nhà bình dân. Bị Trời phạt làm cho xa cách, mỗi người một bên sông, nhưng cứ tới tháng bảy là lại được xá tội. Trời cho đàn quạ bắt cầu qua sông, cho hai kẻ gặp nhau một lần. Thời gian gặp nhau được vài ngày, có quyền gần gũi nhau, thân mật hơn là những đôi vợ chồng được Nhà Nước cho gặp mặt nhau qua chấn song sắt của khám Chí Hòa. Như vậy mới có thể khóc liến miên, để hạ giới này mưa cứ rơi dầm dề, ngày cứ dài lê thê.

Khi nói đến khám Chí Hòa, tôi lại nhớ tới lá thư của vài ba người quân phạm, gửi đến cho tôi. Lời lẽ thật mộc mạc, cảm động. Người đó cho tôi biết là ở quân lao, có tới năm tiêu đoàn hiện dịch và một tiểu đoàn trừ bị. «Xin Bác bệnh viện chúng tôi vài ba câu, tháng bảy này là tháng xá tội, chúng tôi có thể mang ba lô, mũ sắt, tiếp tục chiến đấu ở chiến trường. Chúng tôi, vợ con chúng tôi, hết sức đa tạ Bác.» Lá thư đến với tôi, mang rất nhiều tha thiết và đầy ắp cảm tình. Tôi thành thực thương những người bạn đang nằm trong quân lao. Không phải tôi muốn tán dương tội lỗi. Nhưng mỗi người đều có những niềm u uẩn, rất khó nói cho người khác biết. Tôi chỉ thành khẩn xin Nhà Nước mở lượng bao dung, xá tội cho những người lính phạm lỗi, để họ được cầm súng, đối công chuộc tội.

Đã nhiều lần, tôi muốn xin phép Trung tá Luyện, được vào quân lao Chí Hòa và Gò Vấp, sống chung với những người quân phạm một vài ngày. Tôi muốn hiểu rõ tâm sự của họ. Trong cuộc đời đi lính dài đằng đẵng của tôi, đã nhiều lần tôi có ý định đào ngũ, Bị những thằng chẳng ra gì, hạch sách, dọa nạt, hơi một tí là nói tới quân kỷ, tới tù quân, khám tôi, tôi thấy nhiều khi cái thân xác của mình chẳng thuộc về mình. Sự từng thiếu lúc nào cũng theo sát, thường trực, không bao giờ có một giây phút thoải mái, hưởng cảnh lạc thú gia đình như trong Quốc văn Giáo, Khoa Thư, cha ngồi đọc báo, mẹ ngồi khâu, các con đang làm bài... Mà chỉ gặp phải những cảnh cấm trại liên miên, lo sợ những biến cố to tát cho tới những vụ cháy nhà mưa ngập. Một đêm nằm trong trại qua đi là mới biết mình đã sống thêm được một ngày.

Người ban quân phạm của tôi mong Nhà Nước xá tội. Tôi muốn nói thật lớn

vào tai các bạn: chúng tôi cũng đang bị cầm tù đây. Tại sao mà cầm trại lâu đến thế?... Tại sao cứ hết tới một ngày lễ lớn của tụi C S, là lại phải cầm trại?... Có phải như vậy là chắc cho lính nhớ tới những ngày lễ của chúng ta?... Tôi không coi nhẹ vấn đề phòng thủ, nhưng không phải một sớm, một chiều mà một lũ lính Cộng Sản ồm ồm, có thể chiếm nổi doanh trại, tràn ngập lô cốt. Dù sao thì cũng phải một ngày, hai ngày... Trong một hai ngày đó, các Ngòi đã có thể tập hợp đầy đủ quân số, với một lực lượng không mệt mỏi, bấm cò súng mà mắt vẫn mở, chứ không phải nhắm mắt, bóp lia lia, chỉ cốt làm sao có tiếng nổ dùm đoàng.

Tôi đã thấy những người lao công đào binh. Trông thật là thảm hại, quần áo rách rưới, đói khát, khổ sở. Nhà Nước đã hành hạ những người anh em chúng tôi đến như vậy sao?... Những người ấy, không ít thì nhiều đối với chúng tôi, có một chút tình chiến hữu. Sự bạc đãi đối với những người, cách đây vài ba tháng, đã từng chiến đấu bên cạnh chúng tôi, còn chia với nhau từng miếng bánh mì, từng màu thuốc lá, đã làm chúng tôi bất nhẫn. Những kẻ đó sẽ cầm thù Các Ngòi đó, các Ngòi có biết không?..

Chúng tôi không dám so bì với các «ông» Việt Cộng hồi chánh. Họ sung sướng quá. Một ông lớn của Bộ Chiêu Hồi, coi về công tác yểm trợ, đã kể cho tôi nghe những lời rất đáng buồn. Trong trại dành cho các Hồi Chánh Viên, các đảng ấy ăn uống còn sung sướng hơn binh sĩ chính qui của quân đội Giao Chỉ Cộng Hòa. Gạo mà xấu, thức ăn mà tồi, các đảng ấy sẽ bỏ không thèm ăn. Người nhà Nước của chúng ta lại phải năn nỉ, hứa hẹn, các đảng ấy mới chịu cầm dũa, ngồi vào bàn ăn. Sng sướng đến như thế đấy. Ước mong sao cho những bữa cơm của những người tân binh trên trại Quang Trung, được bằng những bữa cơm của những kẻ mà mấy ngày trước, còn được đặt ra ngoài vòng pháp luật. Nhưng có lẽ cái ước mong ấy chỉ là một điều không tưởng. Vì chính sách chiêu hồi của Nhà Nước ta, đã được đồng minh Cờ Hoa vĩ đại, coi như một đại chính sách. Dĩ nhiên phải có sự nâng đỡ và bảo trợ. Còn người của chúng ta thì từ lâu, nhân nhục quen rồi.

Xin Nhà Nước hãy xá tội cho chúng tôi.

Các bậc cha mẹ lính, các ngài Nghị sĩ dân biểu, cho tới các chính khách, đã nhiều phen bàn về chuyện lính, Ông Nghị Trần Ngọc Nhuận, có chính sách bắt lính di động một trăm phần trăm. Nghĩa là không ngày nào được ở yên 1 chỗ. Lạy ông xin ông tha cho chúng tôi. Đã nhiều gia đình tan nát rồi. Ông không nên để cho người vợ vắng chồng lâu quá, sẽ đi ngủ với Mèo, để thế hệ sau, dân Giao Chỉ sẽ thành dân da trắng hay da đen. Ông không nên để cho lũ con nít, vắng bố lâu ngày sẽ thành ma cô dốt điếm, hay thánh du thủ, du thực, lấy những trái me những con cá của sông Sài Gòn làm cơm. Ngồi một chỗ, ông có thể vẽ ra chính sách. Nhưng với điều kiện là ông nên vẽ đẹp một tí. Tôi xin đoán chắc với ông rằng, chỉ cần theo chính sách của ông, nghĩa là bắt lính di động một trăm phần trăm, chỉ cần sáu tháng, quân đội này chỉ còn có một ông Thiếu tá kiêm Nghị sĩ. Đó là ông Trần ngọc Nhuận.

Có nhiều ông Tướng, uy rằng «đã viên» nhưng vẫn còn nhiều luyện tiếc với nhà binh. Như ngài Nghị sĩ Tôn thất Đính. Ông Nghị

này thường hay mang con goá ộp «quân kỷ» ra dọa anh em. Ông đã phá cái Hội Đồng Quân Nhân bằng hai chữ quân kỷ. Khi Hành pháp đưa sang dự luật thành lập Hội Đồng gồm có năm sĩ quan cấp tướng, năm sĩ quan cấp tá, mười sĩ quan cấp úy, mười ba sĩ quan và mười binh sĩ, ông đã la làng, nhất định đòi bác bỏ. Ông lấy cớ rằng nếu làm vậy, kỷ luật của quân đội sẽ bị coi thường. Tôi thì nghĩ, ông đã lo rằng nếu cái Hội Đồng ấy mà thành thì sự phản đối đầu tiên sẽ là việc, xét lại tại sao lại có ông Thiếu tá và rất nhiều lính, gác nhà in Kim Châu, đường Nguyễn an Ninh. Tôi muốn hỏi những người lính bạn tôi, cách đây hơn mười năm tiền, trốn ở Pleiku, nơi đất mà ông Nghị Sĩ ngày xưa làm lãnh chúa. Ông Tướng đã thi hành quân kỷ như thế nào?... Xin thưa rằng, bằng một cây gậy. Khi ông đứng ở phi trường Pleiku, có người lính nào đi qua mặt ông, liền bị ông kêu lại và hỏi: Mày biết tao là ai không?... Nếu thằng lính này mà ngo ngàng, biểu diễn một sự ngạc nhiên, thì lập tức được hưởng ngay cây gậy ông cầm trên tay, đập lên đầu. Chính kẻ hèn này đã được hân hạnh, ông thương cho hai gậy, bấy suốt một đời và bị treo nửa thì đào ngũ. Bây giờ, ông bàn đến quân kỷ thì thật đúng là... trang của lính và những người yêu của lính.

Xin ông hãy xá tội cho chúng tôi.

Chính sách của ông Nghị sĩ Vũ Minh Trân, lập kế hoạch cải tạo đời sống cho lính là thom nhất, đáng tiền nhất. Tôi đã đồng ý với ông Nghị Vũ Minh Trân ở nhiều điểm. Nhất là việc tổ chức những Trại Gia binh hoàn hảo. Không để cho một thằng lính nào không có nhà ở. Vợ con của lính đã sống quá nheo nhóc. Thằng lính đi chiến đấu, cần một nơi trú ngụ yên ổn cho gia đình, có chợ để buôn bán, có trường học để cho lũ con học. Như vậy mới có thể yên chí lớn, đánh nhau với Cộng Sản cho tới lúc về quê. Nhưng căn nhà ấy phải là vật sở hữu của gia đình thằng lính, Đê khi nó có về quê thiên hạ mới không thể quăng bài vị, huy chương, đồ đạc của vợ con nó ra đường. Chính sách «một căn nhà cho lính» của ông Nghị Trân được lắm.

Điểm cuối cùng, xin Nhà Nước xá tội cho những thằng lính già, đi lính đã trên 15 năm. Giữ chúng nó lại làm gì nuôi thêm tốn cơm tốn gạo. Cho chúng nó giải ngũ, với số lương của nó, có thể trả cho ba thằng lính trẻ. Mà ba thằng lính trẻ, tất nhiên là sức lực sẽ hơn một thằng lính già, lúc nào cũng chỉ làm việc tà tà, ngồi phải có chỗ tựa lưng, đi bộ chừng hai cây số thì buồi tới về, lại hành hạ vợ con đấm bóp. Đuôi chúng nó ra, để chúng nó xây dựng cuộc đời, vì thằng nó cũng bốn chục tuổi rồi, chúng nó sống đâu còn được bao lâu nữa.

Tháng bảy là tháng làm cho lòng con người thêm lớn, thêm rộng. Vậy Nhà Nước hãy xá tội Mạc đồ Ka Ki cho những thằng lính già. Mong lắm thay!...





# XÁ TỘI CHO HỘI CHỦ BÁO V.N.

Hội chủ báo VN vừa có cái tội to lắm, lẽ ra không thể tha thứ được, nhưng vì nhân dịp Lễ Vu Lan nên tôi xá tội vong nhân!

Tội gì vậy? Đó là tội đã đề lập ra một cái hội chủ báo Nam Việt quy tụ tất cả những ông bà chủ báo "chánh gốc Miền Nam"!

Nhưng như thế có gì đáng tội? Đáng tội lắm chứ sao không! Trước hết đề cho một số hội viên khai ra khỏi Hội tức là Hội chủ báo Việt Nam đã đề lộ rõ sự lung củng nội bộ, sự nứt rạn trong làng ngũ, khiến cho khách bàng quan có cảm tưởng rằng trong hàng ngũ báo chí Miền Nam Việt Nam từ nay lại nảy thêm một sự chia rẽ mới! Đúng lý ra, ngay từ khi biết có những mầm mống, những triệu chứng ly khai. Hội Chủ Báo Việt Nam phải tìm hiểu xem nguyên nhân của việc muốn ly khai là gì để giải quyết thanh toán, chứ để cho gương vỡ rồi, biết làm sao lành lại được? Sau nữa, tất cả mọi công dân sống trong chế độ tự do từ vĩ tuyến 17 tới Mũi Cà Mau đều là nhân dân Miền Nam Việt Nam hay là Việt Nam Cộng Hòa cũng thế!

Cho nên khi người ta gọi Hội Chủ Báo VN tức là người ta đã hiểu ngầm đó là Hội chủ Báo Miền Nam VN rồi, chứ trong cái Hội đó làm gì có những ông bà chủ báo hiện đang ở Hà Nội vô xin gia nhập? Bây giờ Hội chủ Báo Việt Nam làm ăn sao không biết đề đến nỗi có thêm một Hội của những ông bà chủ báo "chánh gốc Miền Nam", vậy thành ra cái Hội Chủ Báo Việt Nam còn lại rất những ông bà chủ báo "thứ gốc Miền Bắc Miền Trung".

Gọi là "thứ gốc" mà các ông bà không chịu thì biết gọi bằng gì? Bằng "chánh gốc rau", "chánh gốc thuốc rê", "chánh gốc cà rắng càng tai", "chánh gốc cá rô cáy", cái gì cũng "chánh gốc" suốt như thế các ông bà có chịu không?

Giữa lúc này làng báo như đang trong cơn bịnh thập tử nhất sinh, lúc: gươm Damocles "8 điểm" sắp được đem ra Quốc hội thông qua, lễ ra Hội chủ báo Việt Nam phải là cái đầu tàu dẫn dắt một phong trào đấu

tranh cho sự sinh tồn của báo chí, các ông bà đã chẳng chịu chạy giạt gì hết, các ông bà lại còn chơi trò "xé lẻ, gầy sông riêng" để tránh những chuyện gì không biết, như thế thì còn ai đối hơi để tranh đấu cho mấy ông mấy bà?

Các ông Viện trên, Viện dưới người ta thấy thế, người ta mừng quá, người ta khỏi cần đi họp nữa, và thế là "phập", lưỡi gươm sẽ hạ xuống các ông bà có lẽ "gốc trời" cũng... đi doong!

Lúc bấy giờ các ông các bà cũng sẽ thành một lũ "cò hồn các đảng" y như bọn giết nươn chúng tôi, suốt năm đi lang thang qua mười cửa địa ngục, và chỉ còn biết đến ngày rằm tháng Bảy để hy vọng được Diêm Vương xá tội vong nhân!

Chính vì thế mà hôm nay các ông các bà đã được xá tội một phần!

## XÁ TỘI CHO DÂN BIỂU CHẶN CON CUỐC

Xin nói ngay về Dân Biểu Chặn Con Cuốc được yên tâm không phải là Ngô Hoàng xá tội không phải là Diêm Vương xá tội, cũng không phải là Sức Voi xá tội, mà chính là em gái Lam Thiên Hương của làng báo vừa xá tội cho nhà người đó!

Số là một đêm mới đây, em gái Lam Thiên Hương đang mơ màng màng, chợt có một vị hung thần hiện ra trong mộng, không biết là Thôi Lôi hay Hà Bá, chỉ thấy có mặt xanh nanh vàng, thật... dữ sợ!

Em gái Lam Thiên Hương hoảng vía muốn tắt kính, toan cơ giờ chạy về cầu lạc Hạ Bộ (tức là cầu lạc Bộ của Hạ Viện) thì ông thiên lôi Hà Bá đã quát lên:

— Này em kia! Đứng lại nghe ta biểu!

Em Lam vội quỳ xuống:

— Dạ thiên lôi Hà Bá biểu gì em?

Hung thần mặt xanh nanh vàng bèn dẫn giọng:

— Em có biết dân biểu Chặn Con Cuốc hông?

— Dạ có em quen anh nhiều, vẫn thường gặp ở ngoài Hạ Viện.

— A! Tên đó có tội to lắm! Nó ý được ăn cháo tiên trường sanh bất lão, nên mới đây nó dám họp báo rượt sát Thân Điện Diêm Vương. Ta đường đường là thiên lôi Hà Bá đem búa tầm sét của thiên đình ra đánh nó e bất tiện, vậy ta giao công việc đó cho em.

— Dạ, nhưng mà em phân liều yếu đuối làm sao "đánh" được anh? Anh là chiến sĩ Hải Quân, súng cạ nóng trên tàu chiến của anh bự lắm, lỡ anh mà bắn một phát, thì em rách bươm mắt còn gì! Rồi ai thương cho em đây?

— Đừng có sợ! Đánh là đánh thế này: em lừa miêng rú nó ra một góc vắng vắng rồi bắt thành linh em ôm đại lấy nó mà la lên "Bớ làng nước ơi! Thành cha 35 này nó gờ gạc tui, nó làm ầu tui đây nè, bớ bà con cô bác!", Rồi đợi cho người ta bu đến, em sẽ tát cho nó dăm ba cái, và lôi cổ nó lên ông Cò cho ta! Như vậy là nó sẽ mất mặt bầu cua cá cộp, còn đau hơn là ăn búa tầm sét của ta! Nghe chưa!

Vừa nói xong, hung thần biến mất. Em Lam tỉnh dậy, mồ hôi toát ra như tắm.

Sáng ra, định lên đường kiếm Chặn Con Cuốc để trị tội, chợt thấy bà má cũng sửa soạn ra đi bèn hỏi: Má đi đâu vậy?

Bà má biểu:

Hôm nay ngày Lễ Vu Lan, má đi lên chùa chứ đi đâu?

Em Lam lại sức nhớ ra một tối hôm trước đây vừa xem vở kịch "Bông Hồng Cài Áo" của Kim Cương Ti Vi. Em bèn tự nhủ!

— Thôi, thầy kẻ ông thiên Lôi, Hà Bá! mình... cứ xá tội che Chặn Con Cuốc! phen. Tội nghiệp anh, chậc anh còn có mẹ già!

Nhờ có Đức Phật phù hộ độ trì vậy mà Chặn Con Cuốc đã thoát nạn, trong khi y chẳng hay biết gì!

Nhưng dù sao Sức Voi cũng phải trần đời báo danh cho những dân biểu ruột ngựa cỡ Chặn Con Cuốc Nguyễn Chọng Táo, Nguyễn Lớn Táp bờ lô rằng: từ nay nếu có thấy những tà áo xanh hay Mĩ ni dút nào xấp lại gần mình thì phải mau mau tìm đường đào tẩu. Nếu không, lỡ có bị xúc về tội "công xúc tu sĩ" thì đừng có mà trách Sức Voi; sao ông biết trước mà ông không chỉ đường cho hươu chạy...?

## CỬU SỪNG

# NỬA ĐUA NỬA THẬT

### CHÁNH GỐC MIỀN NAM!

Xin những người Mít yêu nước, luôn luôn chú: bỏ những kẻ nào chủ trương chia rẽ, là dúi vào mõm những kẻ nào thét ra những lời lẽ kỳ thị hãy đọc bản tin dưới đây được đăng tải trên báo Thời Đại Mới của Nguyễn Kiên Giang:

SAIGON. — Trưa ngày 22-8-69, gần 20 chủ báo và ký giả Miền Nam đã mở một phiên họp tại một nhà hàng ở Saigon để thành lập HỘI CHỦ BÁO M.N.

Với mục tiêu chuyên mạnh sang một giai đoạn tạo một thực thể mới, kết hợp tiếng nói trung thực bất khuất của những cơ quan ngôn luận do những chủ báo chánh gốc Miền Nam tự do nắm giữ. Thực thể mới được hình thành trên danh hiệu Hội chủ báo Miền Nam luôn luôn đặt quyền lợi tổ quốc lên trên và sẽ minh định vai trò lịch sử tất yếu trước Công Luận trong những tuyên cáo, và mọi hoạt động đã được vạch sẵn.

Dưới đây là danh sách ban chấp hành hội chủ báo Miền Nam:

Hội trưởng: Ngô công Đức (Tin sáng)  
Phó Hội trưởng: Võ văn Ninh (Trắng Đen), Nguyễn thị Niên (Thời Đại Mới)  
Tổng thư ký: (Huỳnh Thành Vị) (Đồng Nai)  
Phó Tổng Thư Ký: Tô Yên Châu (Thời Sự Miền N)  
Thủ Quỹ: Bà Bút Trà (Saigon mới)  
Phó Thủ Quỹ: Nguyễn Trung Thành (Tia Sáng)  
Trưởng ban Ngoại giao và Giao tế: Võ văn Ứng (Cấp Tiến)  
Trưởng ban chương trình kế hoạch: Lý Quý Chung (Tiếng nói Dân tộc)

Cố vấn đặc biệt: Nguyễn Kiên Giang (Thời Đ mới)  
Phiên họp này đã quy tụ các chủ báo và đại diện chính thức của các báo do Người Miền Nam chính gốc làm chủ nhiệm: Tin sáng Thời đại mới, Cấp tiến, Tin

sớm, Đồng Nai, Đuốc Nhà Nam, Chánh Đạo, Trắng Đen, Thời Sự miền Nam, Saigon Mới, Tia sáng, Tiếng nói Dân tộc, Tiếng Việt.

Dù sao thì Cửu Sừng cũng hô to lên một phát: "Vạn tuế Hội chủ báo chánh gốc miền Nam!" nếu cái Hội này thành lập với mục đích tốt đẹp: cải thiện ngành báo chí đừng biến tờ báo thành những thứ để thay thế cho bọn du côn chủ thuê chém mướn, bóc lột nhân nặn lên mây xanh, tung hô cá nhân nọ xuống đất bùn, hoặc là chủ trương chia rẽ: thẳng này đẻ ở Hà Nội phải cho nó vô số đen, chờ cơ hội sẽ tông nó vào cái nhà pha, rồi đem ra Côn Sơn thủ tiêu nó cho mất tông tích, thẳng kia đẻ ở Saigon nó là người của Hội Nhà, cần phải nâng đỡ ra rít!

### ĐÊM NÀO VỢ CŨNG CHO ĂN MẮM TÔM BẮC KỶ!

Trong số các ông chủ báo chánh gốc Miền Nam kể trên, Cửu Sừng nhận thấy có ba ông lấy vợ Bắc Kỳ. Người thứ nhất là nông sư Huỳnh thành Vị. Sau khi ly thân với bà vợ già người Nam, ông Huỳnh thành Vị, cư dân biểu thời ông Diệm, nguyên Phó Tổng Thư Ký trong Ủy ban chống đảo chánh của thời ông Diệm, đã lấy con gái ông Đức Âm làm vợ.

Người thứ hai là cậu ấm Lý Quý Chung. Cậu ấm chúng ta cũng lấy con gái Hà Nội, và sợ vợ ghê lắm. Bữa Cửu Sừng gặp cậu Ấm lang thang ở khu Pigalle bên Ba Lê để xem các cô đầm nhầy cời chuông, cậu Ấm đã bầm khế vào đùi Cửu Sừng một phát mà rằng:

— Nè! Những chuyện du hí của chúng mình ở bên này, về nước, cái mõm cậu đừng có phát thanh toang toang lên nhá. Vợ tôi mà biết thì bỏ mẹ hết!

Ấy thế mà bí giờ còn về với ai. Nam mí lì Bắc. Bộ khi đề con ra thì chúng nó là cái giống chi? Một vấn đề khác nữa: đêm nào vợ cũng cho ăn mắm tôm Bắc Kỳ, không ăn nó cũng nhét vào mõm, như thế thì còn chẻ bai cái gì nữa!

Người thứ ba là đồng chí Nguyễn Kiên Giang. Đồng chí này tuy đã lấy bà cụ thân sinh ra con mình làm vợ, tức là bà Nguyễn thị Niên, chánh gốc miền Nam, nhưng vì no cơm ấm cật, giảm giết cân tay,

Nguyễn Kiên Giang khoái ăn mắm tôm Bắc Kỳ lắm. Đêm nào không có là không có là không tài nào nhắm mắt được!

### LỜI THANH MINH CỦA ÔNG VÕ VĂN ỨNG

Dưới đây là nguyên văn lời thanh minh của ông Võ văn Ứng, chủ nhiệm báo Cấp Tiến:

"Trong một phiên họp vừa qua một số chủ báo đã đưa ra một qui chế soạn trước để thành lập "Hội chủ báo Miền Nam" và một bản phân công mà tôi (Chủ nhiệm nhật báo Cấp Tiến được đề cử "Trưởng Ban Ngoại giao và Giao Tế" trong hội ấy. Dịp này tôi đã phát biểu ý kiến rằng tôi đồng ý với nội dung bức thư trần tình của bạn Trần Tấn Quốc (Đuốc Nhà Nam) và từ chối chức vụ mới mà quý vị ấy đã hào ý dành cho tôi. Vậy tôi có lời thanh minh này trả lời cho bạn đọc thân mến và quý vị bạn hữu đã điện hỏi."

Hoan hô ông Võ văn Ứng dám bày phát liên. Có thể mới xứng đáng là con nhà thể thao. Không có xía vô những việc làm dở đây, cốt để kiếm áp phe, ứng hộ hay đã đảo rồi đảng kiến nghị.

Giờ chót: Các nhật báo Đuốc Nhà Nam, Tia Sáng, Trắng Đen và Tiếng Việt v.v, cũng đều phản đối hành động chia rẽ trên.

### TRÔNG MỤC TIN VỊT.

Mục này ở trong báo Tia Sáng. Thấy viết rằng: "Mười bốn ông bà chủ báo sanh trường ở vùng Đồng Nai, Cửu Long vừa lập ra một hội chủ báo gọi là Hội Chủ báo Miền Nam. Các ông các bà đã bầu ông chủ nhiệm của Tư Trời Biên làm Hội trưởng. Có người thì nói vì thành tích bị đóng cửa nhiều nhất trong làng báo mà chủ nhiệm Ngô Công Đức được bầu. Có người thì nói ông chịu chơi. Thật ra thì Tư Trời Biên không hiểu tại sao ông nhận cái chức đó".

Có đểch gì mà khó hiểu. Ngô công Đức muốn xi phần cái ghế đó để sau này sẽ tạo cơ hội quật lại cha Trần Du đó. Bị cha Du chơi cho mấy phát, Ngô công Đức cầm thù ra rít.

Phen này Cha Du có cháu bỏ bố ợ, Cha tập họp các họ đạo ở Hồ Nai đi thì vừa.

# PHÚ ĐỀ GIAO CHI

## NHỮNG DẤU HIỆU CẤP TIẾN CỦA MIỀN NAM MINH.

Trước hết là dấu hiệu cấp tiến của hai mươi ông, bà chủ báo "chánh góc miền Nam" đã tách khỏi Hội Chủ Báo Việt Nam để lập riêng Hội Chủ Báo Miền Nam Thiếu tiếng "minh". Điều đó nên cổ vũ, khuyến khích. Vì khi các anh chủ báo Việt Nam đểch làm nổi một trò tranh đấu ngoại mục nào thì người ta phải bỏ o các anh xê ra để người ta lập hội riêng. Ông Quốc Phong là trời như bọng, cho đó là dấu vết của rạn nứt tình đoàn kết. Chủ báo, thực ra, có bao giờ đoàn kết đâu. Họ chẳng là đoàn kết cái lổ mồm. Hóa cho nên, dù có thêm Hội Chủ Báo Miền Nam, Tân Nã Cầu tướng chỉ là chuyện thường. Lo con bò trắng răng làm chi, ông Quốc Phong!

Thứ đến một bài ca của ông Bảy Bốp Phạm Thái (một thứ lãnh tụ phong trào Cấp Tiến đang tới luyện ở phòng chế cao đơn hườn tán), một bài ca mà ông Từ Trời Biên khen nhặng lên và bảo "nhớ cho tới ngày xuống lỗ". Ông Phạm Thái ca như vậy:

Ở cái con nhỏ  
Nó đầu làm sao  
Dưới đất nó có cọng rau  
Làm sao làm sao  
Người Nam Việt đầu có kỳ như vậy  
Rõ ràng Bắc Kỳ B.K. Bắc Kỳ

Ông Phạm Thái, tác giả "Truyện năm người thanh niên" đồng chí của văn hữu Lê Xuyên, quả là người cấp tiến. Xin thưởng để phù hộ cho ông, ban phước lành nhiều cho ông. Để ông mãi mãi Cấp Tiến trong tình thân "dưới đất có cọng rau". Chả hiểu văn hữu Lê Xuyên sẽ nói với phu nhân Bắc kỳ của mình ra sao khi đồng chí Bảy Bốp Phạm Thái đến chơi nhà. Tân Nã Cầu không tin là chị Lê Xuyên sẽ tức vấy hỏi ông Phạm Thái Cấp Tiến nhìn xem đất chị có cọng rau không!

## ĐỪNG CÓ THỐI MỒM

Nhật báo Hòa Bình của cha Trần Du và nhật báo Thời Thế của ông Hồ Anh đang dùng hai tiếng "cửa chủ" để gọi những ông đàn biều miền Tây chống dự luật "người cây có ruộng". Khiến báo Tin Sáng của ông Ngô Công Đức tức mình nói "Trong Nam này không ai gọi là địa chủ mà cũng không ai bị kêu là bần cố nông. Nếu có thì Chác Đâu Ở Ngoài Đó, Chớ Trong Này Không Có Ngoài Đó là Bắc Kỳ ta, không phải "miền Nam minh". Nhiều anh Bắc Kỳ đã thối mồm bàn tán những chuyện đểch ăn nhằm gì tới "miền Nam minh". Càng thối hơn khi các anh ấy chưa nắm vững được tình hình nông nghiệp miền Tây. Nghiệp Đoàn Nông Dân Việt Nam của chủ tịch Đặng Văn Dân đã chống đó. Tổng Liên Đoàn Nông Gia Việt Nam của chủ tịch Nguyễn Ngọc Đề, bố vợ con nhà Thương Sinh đã chống đó. Bà Trần Văn Văn đã chống đó. Chẳng hiểu cái gì cả, ông Lân Thần, ông lại hỏi Hiệp Hội Nông Dân sao không phân đôi đám dân biều địa chủ? Nhờ tất cả các anh viết báo một tí. Nếu không phải là người "chánh góc miền Nam", yêu cầu các anh đừng chổ mồm vào các vấn đề của "miền Nam minh".

## TẠI SAO THƯƠNG SINH KHÔNG BÈNH ÔNG GIA VỢ

Tân Nã Cầu thấy ông "điền chủ khét tiếng miền Tây" Nguyễn ngọc Đề chống cái sự truat hữu ruộng đất ghê quá, mới hỏi Thương Sinh.

— Ông có mấy tờ bạc trong tay, sao không ủng hộ lập trường của bác nhà?

Thương Sinh cười:

Bố vợ tao không nhờ tao. Đó là sự ngay thẳng của ông. Ông không muốn tao dính vào việc của "miền Nam minh". Hôm nọ ông nói: «Bà Trần Văn Văn bảo con về anh viết báo Con Ông, sao anh không bảo nó ủng hộ điều

chủ miền Tây» Ông nói và cười. Tao thưa, với ông: «Ba viết bài chữ nhà nước đi, con đăng ngay» Ông nói: «Ba không muốn lợi dụng con. Ba muốn tranh đấu bằng phương tiện của ba. Con là bần cố nông Bắc Kỳ, con cũng chẳng ham đất của ba, ba biết rằng bảo con ủng hộ ba, con sẽ ủng hộ nhưng con mang tiếng dân không có đất tranh đấu giữ đất cho điền chủ, Điều đó chẳng lợi lộc gì cho con.»

Tân Nã Cầu ngạc nhiên:

— Ông ấy hay nhỉ?

Thương Sinh đáp:

— Ông ấy là dân miền Nam. Tất cả dân Miền Nam đều như ông! Khi không làm chính trị người miền nào cũng tốt. Nhưng khi dính vào chính trị, tâm hồn lệch lạc. Bởi vậy, tao muốn chữ cha những thằng Chính Khử Bắc Kỳ, vì phe đảng, vì quyền lợi đã tuyên bố láo lếu làm phật lòng dân miền Nam, tao hỏi mày nếu mày là dân miền Nam thì khi thằng Trần Công Quốc chữ Thủ tướng Hương con chung với tập đoàn ăn cướp mấy ngôi sao? Mẹ kiếp, ông sẽ rú nhau rớt thẳng ng Quốc lui nó thâu tim. Song, người miền Nam không làm thế họ đã phản ứng nhẹ nhàng. Đó là dân miền Nam, hiểu chưa, những thằng thích "Jouer papa" thiên hạ?

## KHÔNG COI THỦ TƯỚNG HƯƠNG NHƯ NGƯỜI NGẢ NGỰA

Tân Nã Cầu không được hưởng ân huê gì cả của Thủ tướng Trần Văn Hương. Cũng không bị Thủ tướng ra lệnh át giọng. Tuần báo Con Ông bị gọi là lũ ruồi tái béo, chẳng qua chỉ là... tại nạn nghề nghiệp. Nói cho đúng (không phải sự ông Từ Trời Biên đâu) Con Ông đã chơi ông Ngô Công Đức trước. Chơi kỹ. Và chơi đều. Giá ông Đức chơi tiếng Con Ông thì vấn đề chắc là khác đi. Và ruồi tái béo vẫn nên sai vung vít trên Tin Sáng.

Báo nọ chữ báo kia, có gì là lạ. Bởi vậy, Con Ông sẽ không bao giờ đụng chạm tới cá nhân thủ tướng Trần Văn Hương. Thương Sinh đã viết về ông Hương ở Đi Tàu Suốt nư một người quân tử. Chúng tôi sẽ mãi mãi kính trọng người quân tử Trần Văn Hương. Những kẻ nào coi ông Hương như người ngả ngựa, dùng lời láo lếu để kích ông. Con Ông sẽ đảo bói ba họ nhà nó ra mà chữ. Với nội các Trần Văn Hương đầu búp Thương Sinh còn mang một cái ơn riêng.

Đó là sự can thiệp của ông Huỳnh Văn Đạo với Bộ nội vụ để Thương Sinh, Thanh Thương Hoàng, Đạm Phong được xuất ngoại, dù không có giấy phép của Bộ Quốc Phòng. Xin anh em viết Con Ông nhớ kỹ vậy. Dù Thương Sinh bận việc, không kiểm soát bài vở và dù Minh Võ tin tưởng anh em nhưng nếu anh nào nói bóng, nói gió cụ Hương, Con Ông sẽ mời các ông thời việc gặp.

## CHA LÂM LẠI KÊ CHA DU

Nhật báo Hòa bình của cha Trần Du cho huyền thoại hóa mông xù Vũ Ngọc Nha khiếp quá. Lâm cha Nguyễn Quang Lâm câu sườn bò. Cha bèn đến Bình An phỏng vấn cha Hoàng Quỳnh. Bài phỏng vấn của cha Lâm đăng trên Xây Dựng khiến cha Trần Du, thêm lần nữa, bị bạc màu áo đen. Áo dòng của cha Du đã bạc từ ngày cha bắt "thằng hề" lừng Lâm cời khuy áo em gái Tập lực trên... báo của cha. Kể đến vụ bú vú ma vú dài. Và vân vân... Cha Du chắc cũng đau lòng lắm. Chỉ tiếc thằng cháu của cha là tên Pháo Lậu thì không đau lòng. Nay mai sẽ có nhiều Hội Chủ Báo... Tân Nã Cầu nghĩ rằng cha Du khó mà được gia nhập Hội nào. Thôi, cha cứ lo rưng, chờ ngày lên thiên đàng, cha nhé!

## HỌC ĐỜI CHƠI

Mấy hôm nay lại thấy tướng Trần Từ Oai nói chuyện huynh đệ ch: bình trên báo Tin Địa của nghị sĩ

## TÂN NÃ CẦU CÀM TRÒNG

Hồng Sơn Đông (Cáo lỗi. Tân Nã Cầu Suýt thối mồm phê bình các chính khách "chánh góc miền Nam" rồi, yêu cầu hai ông Minh Võ và Thương Sinh làm cái bảng thật lớn ghi tên và họ các ông chính khách "chánh góc miền Nam" để anh em tránh kéo... phạm húy. Uống nước Cửu Long phát nguyện từ Tây Tạng, cảm không được phê bình những nhân vật chánh trị của "miền Nam minh" Nếu không tìm được lời khen, hãy cầm miệng, Thêm đá kích thì lời Giáp Văn Thập, Hoàng Cơ Bình ra mà đá kích

## MỘT HY VỌNG

Không biết đại tướng Trần thiện Khiêm sẽ mời ai làm Tổng trưởng ngoại giao thay "con sư tử" Trần Chánh

Thành. Con Ông, hy vọng rằng, vị Tổng Trưởng Ngoại giao tương lai sẽ phải mua rất nhiều chổi để quét vì trũng hủ ở các tòa đại sứ Việt Nam tại hải ngoại. Kép độc... ăn tục nói phét mãi kỳ thấy mờ. Rồi những ông đại sứ nhờ biết đánh mà chược mí bà, biết chơi ten nít mí ông nên được bổ nhiệm hay ngồi lì, tương cũng cần xét lại. Đại sứ Hoàng Cơ Thụy càng nên xét lại. Xét trước tiên... Đó là hy vọng của CON Ông.

## NÓI THÊM VỀ CÁI CỘNG RAU MUỐNG

### CÀM Ở LỖ ĐÍT GÁI BẮC KỲ VÀ SỰ CẤP TIẾN CỦA LÃNH TỤ PHẠM THÁI

Trước đây, người ta tưởng chỉ có một Phạm Thái là Phạm Thái Việt Nam Quốc Dân Đảng. Bây giờ thêm một Phạm Thái bản nữa là Phạm Thái Đại Việt tiến lên Tân Đại Việt để hóa thân Cấp Tiến. Ông Phạm Thái Cấp Tiến bản vì ông thích nhòm lỗ đít gái Bắc Kỳ. Bởi vì nhìn lỗ đít, ông Phạm Thái

Cấp Tiến mới thấy lỗ đít gái Bắc Kỳ có cọng rau muống. Thế là bản, là chơi bản chứ còn gì nữa. Kê hay đi nhòm lỗ đít đầu bà con gì, đáng lẽ, phải nhốt vào phủ de. Vậy mà người ta lại để ông xưng danh các mạng và lãnh đạo phong trào Cấp tiến. Tân Nã Cầu ngại rằng "phong trào ta" sẽ lấy sự nhòm lỗ đít đàn bà làm phương châm hoạt động. Thì Cấp Tiến sẽ hóa ra Cấp Thối.

## NHỜ ÔNG VIÊN LINH MỘT TÍ

Đại tá Trần Văn Trọng, chủ nhiệm tuần báo Khởi Hành muốn đi vào con đường ăn tục nói phét của Con Ông. Số 17 Khởi Hành "xui" ông Vũ Thành An phang nhà văn Nguyễn đình Toàn một quả. Tân Nã Cầu sẽ nói chuyện với ông Vũ Thành An xem giữa ông và Nguyễn Đình Toàn ai phân bội ai. Đón coi số sau nhé! Ở mục "Nhật ký văn nghệ" nhà văn Lưu Viên Linh lần này lại "xìt tề" tiếng Tây ở báo Tây Khiếp bố mẹ đi ấy — và chữ người viết tin thời sự cho tạp chí Văn Đề là ngu xuẩn (nguyên văn). Tân Nã Cầu ngời rằng ông Viên Linh đã hồ đồ, đã đểch biết gì về lũ ma giáo xuất bản hôm nay nên mới cho rằng ai bảo tiêu thuyết bị in lậu là ngu xuẩn. Xin mời ông đến Con Ông chơi, sẽ có một nạn nhân của nạn... lâu hầu chuyện ông. Ngu xuẩn! Chữ nghĩa ấy không nên dùng với nhau khi hai người cùng đang đi trên con đường làm văn nghệ. Kê viết cho Văn Đề ngu xuẩn thì báo Văn Đề có ngu xuẩn không? Chẳng lẽ ông Viên Linh dám mắng Vũ khắc Khoan, Mai Thảo ngu xuẩn! Vừa vừa thôi. Muốn lớn lối hãy đợi kiến thức nó đầy bao từ đã. Hay sang Con Ông mà cười xỏ xen thì chẳng sao. Vì Con Ông rất một lũ tiếng Tây an đông, cứ ngửa lên nhem. Chữ ai, có sai, có láo có nói sự ngu dốt, thiên hạ sẽ đánh cho chữ đại xá. Đ. xa vì ngu dốt nhưng tiêu, Chữ ở nơi "Văn học nghệ thuật" chữ ai ngu xuẩn là tự chữ mình. Cuộc đời này nào đưa nào dám nhận không ngu xuẩn. Họ chẳng là ông Viên Linh.

NGAY MAI 29-8  
BẠN NHỚ TÌM ĐỌC

tuổi ngọc số 7

DUYÊN ANH chủ biên

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon  
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH